

מסכת נגעים

פרק ח

א. הפורח מן הטמא, טהור. חזרו בו ראשי אברים, טמא, עד שתתמעט בהרתו מפגרים. מן הטהור, טמא. חזרו בו ראשי אברים, טמא, עד שתחזור בהרתו לכמות שהיתה:

ב. בהרת פגרים ובה מחנה כענשה, פרחה בכלו ואחר כך הלכה לה המחנה, או שהלכה לה המחנה ואחר כך פרחה בכלו, טהור. נולדה לו מחנה, טמא. נולד לו שער לבן, רבי יהושע מטמא, וחכמים מטהרין:

ג. בהרת ובה שער לבן, פרחה בכלו, אף על פי ששער לבן במקומו, טהור. בהרת ובה פשיון, פרחה בכלו, טהור. וכלן שחזרו בקו ראשי אברים, הרי אלו טמאין. פרחה במקצתו, טמא. פרחה בכלו, טהור:

ד. כל פריחת ראשי אברים שבפריחתו טהרו טמא, כשיתחזרו טמאים. כל חזירת ראשי אברים שבתחזירתם טמאו טהור, נתכסו,

טהור. נתגלו, טמא, אפלו מאה פעמים:

ה. כל הראוי לטמא בנגע הבהרת, מעכב את הפריחה. כל שאינו ראוי לטמא בנגע הבהרת, אינו מעכב את הפריחה. כיצד. פריחה בכלל, אבל לא בראש ובזקן, בשחין, במכה ובקדח המורדיו, חזר הראש והזקן ונקרחו, השחין והמכה והקדח ונעשו צרבת, טהורים. פריחה בכלל, אבל לא בכחצי עדשה הסמוך לראש ולזקן, לשחין, למכה, ולקדח, חזר הראש והזקן ונקרחו, השחין והמכה והקדח ונעשו צרבת, אף על פי שנעשה מקום המחיה בהרת, טמא, עד שתפרח בכלל:

ו. שתי בהרות, אחת טמאה ואחת טהורה, פריחה מזו לזו ואחר כך פריחה בכלל, טהור. בשפתו העליונה, בשפתו התחתונה, בשתי אצבעותיו, בשני ריסי עיניו, אף על פי שמדבקים זה לזה והם נראים כאחד, טהור. פריחה בכלל, אבל לא בבהק, טמא. חזרו בו ראשי אברים כמין בהק, טהור. חזרו בו ראשי אברים פחות מפעדשה, רבי מאיר מטמא. וחכמים אומרים, בהק פחות מפעדשה, סימן טמאה בתחלה, ואין סימן טמאה בסוף:

ז. הבא כלל לבן, יסגיר. נולד לו שער לבן, יחליט. השחירו שתייהם או אחת מהן, הקצירו שתייהן או אחת מהן, נסמך השחין לשתייהן או לאחת מהן, הקיף השחין את שתייהן או את אחת מהן,

או חלקו השחין ומחית השחין המכה ומחית המכה והבהק. נולד לו מחיה או שער לבן, טמא. לא נולד לו לא מחיה ולא שער לבן, טהור. וכלן שחזרו בהן ראשי אברים, הרי אלו כמות שהיו. פרוחה במקצתו, טמא. פרוחה בכלו, הרי הוא טהור:

ח. אם בכלו פרוחה כאחת, מתוך הטהרה, טמא. ומתוך הטמאה, טהור. הטהור מתוך הסגר, פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפרים. מתוך הקלטה, חייב בכלו. זה וזה מטמאים בביאה:

ט. הבא כלו לבן ובו מחיה כעדשה, פרוחה בכלו ואחר כך חזרו בו ראשי אברים, רבי ישמעאל אומר, כחזירת ראשי אברים בבהרת גדולה. רבי אלעזר בן עזריה אומר, כחזירת ראשי אברים בבהרת קטנה:

י. יש מראה נגעו לפהו ונשפר, ויש מראה ומפסיד. כיצד. מי שהיה מחלט, והלכו להן סימני טמאה, לא הספיק להראותה לפהו עד שפרחה בכלו, טהור. שאלו הראה לפהו, הנה טמא. בהרת ואין בה כלום, לא הספיק להראותה לפהו עד שפרחה בכלו, טמא. שאלו הראה לפהו, הנה טהור:

